

Bilag 9.

Københavns Politi.

Politikammeret.

Den 13. Februar 1919.

Ved de Overvejelser, som jeg sammen med Repræsentanter for Kriminalretten og Politiets Embedsmænd har anstillet angaaende Retsplejelovens praktiske Tilrettelægning og Gennemførelse, er det blevet mig klart, at Lovens § 108 samt Lønningslovens § 7 i de nuværende Affattelser ikke frembyder tilstrækkelige Garantier for en effektiv Strafferetspleje i København.

Som Forholdene i Øjeblikket er, ligger, — som bekendt — den kriminelle Retsplejes Tyngdepunkt i Kriminal- og Politirettens 9 Kriminalkamre, der hvert forestaaes af en Dommer, udrustet med alle de Magtmidler, som det inkvisitoriske System lægger i disses Hænder.

Efter Retsplejeloven bliver Tyngdepunktet hos Politiet, repræsenteret af de i Lovens § 108 omhandlede 9 Politifuldmægtige. Dem paahviler det overfor den upartiske ikke Initiativ tagende Dommer at skaffe Sagerne oplyst, og de raader i saa Henseende kun over et begrænset Antal Oplysningsmidler, der tilmed maa anvendes med den yderste Forsigtighed under Dommerens Kontrol og under Offentlighedens Kritik samt under stadig Modstand fra Defensors Side. Det bliver herefter klart, at der til deres Dygtighed, deres Kombinationsevne og Fantasi, deres Hurtighed og Klarhed stilles store Krav, hvis ikke Flertallet af vanskelige Sager skal løbe ud i Sandet og forblive uopklarede.

Jeg kan derfor kun med alvorlig Bekymring se Fremtiden i Møde, naar jeg tager i Betragtning, at man efter Lønningslovens § 7 kun kan lønne disse Embedsmænd med 3 000 Kr. aarlig, eventuelt med Fradrag af 5 pCt. ifølge § 17. Selv om der til dette Beløb maatte blive lagt de nugældende 25 pCt. og Dyrtidstillæg, vil det ganske sikkert ikke være muligt at faa blot nogenlunde kvalificerede juridiske Kandidater til at beklæde disse Stillinger. Man maa gøre sig klart, at disse Stillinger kun vil blive søgt af unge Jurister uden tilstrækkelig praktisk og teoretisk Uddannelse. Følgerne heraf synes at være uoverskuelige, og jeg mener ikke, at der er nogen Grund til, at disse Politifuldmægtige, der med Hensyn til Strafferetsplejen vil komme til at udføre en mindst lige saa vanskelig Gerning som Politimestrene udenfor København, bør lønnes ringere end disse.

Jeg er endvidere meget betænkelig ved, at deres Antal kun er sat til 9. Dette Tal blev — saa vidt mig bekendt — fastsat for adskillige Aar siden paa et Tidspunkt, hvor der var 7 Kriminalkamre, der nogenlunde kunde overkomme Behandlingen af de til disse henlagte kriminelle Sager. Nu findes der 9 Kriminalkamre, og disse er paa Grund af Sagernes store Antal stærkt overbebyrdede. Men det siger formentlig sig selv, at 9 — muligvis yngre og uerfarne — Fuldmægtige med begrænsede Magtmidler ikke kan overkomme, hvad 9 å 10 erfarne Dommere med alle Magtmidler til Raadighed har vanskeligt ved at udføre.

I Aaret 1917 blev der ved Kriminal- og Politiretten behandlet 2 778 kriminelle Undersøgelsessager mod 3 780 sigtede Personer.